

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XVI.

1/2009

Via lucis

Naše sestričky

Rozhovor s Maxom Kašparů

XAVER
Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník: XVI.
číslo: 1/2009

šéfredaktor
Ing. Ján Uhnák

jazyková korektúra
Mgr. Dušan Rončák

teologický poradca
PhDr. Ing. Miroslav Kuric, PhD.

technické spracovanie
Ján Jáger
coverfoto: pzero

adresa redakcie
Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602
e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk
bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie
Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

ISSN 1335-2628

Z OBSAHU

<i>Ján VIGLAŠ</i> Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.....	6
Veľkonočnočné reflexie.....	8
Via lucis.....	12
Svätá Bernadeta.....	16
Vykupovať cez kríž lásky.....	18
Dominikáni.....	22
Milost' dopľňa prirodzenosť.....	24
<i>Dominik HOLUBJAK</i> Prebudiť vieru rozmerom spoločenstva.....	26

distribúcia
Peter Lupták

šéfredaktor
Ján Uhnák

redaktor
Milan Tomaga

redaktor
Dušan Rončák

redaktor
Peter Piš

redaktor
Miroslav Pintér

Vzkriesený Kristus je svetlo sveta

Liturgický rok je pre nás verným sprievodcom po významných udalostiach z dejín spásy. Relatívne nedávno sme prežívali tajomstvo Kristovho príchodu na svet a už stojíme na prahu veľkonočných sviatkov, ktoré nám pripomínajú veľkosť Božej lásky prejavenej v obete kríža. Práve Kristov kríž je symbolom zmierenia a vykupiteľskej sily. Veľký piatok je bránou, ktorou vchádzame do veľkonočného rána.

Veľkým podnetom pre môj duchovný život je bohoslužba slova na veľkonočnú vigíliu. Jej bohatá ponuka je dôkazom, ako sa Boh v každej dobe staral o svoj vyvolený národ. Egyptské otroctvo znamenalo pre Židov poníženie a odchod z tejto krajiny bol sprevádzaný zo strany Pána mimoriadnou starostlivosťou o svoj ľud. Na znamenie príslušnosti k tomuto národu Židia jedli veľkonočného baránka, ktorého krvou potierali veraje svojich dverí a takto bol uchránený ich život pred anjelom smrti. Grécky výraz pascha či hebrejský pesach nám pripomína prechod národa z poníženia na slobodu. Človek, ktorý sa v prvotných dejinách odvrátil od Boha a upadol do tieňa zla je práve Božou iniciatívou zachránený. Tento záujem o človeka sa naplno prejavil v Novom zákone v osobe Božieho Syna. V jeho slovách a skutkoch nachádzame my kresťania dôkaz, že celé ľudstvo, ale aj každý z nás, je predmetom Kristovej lásky.

Veľmi často si spomínam na niekdajšie prednášky z fundamentálnej teológie, kedy nám profesor pripomínal, že Ježišovým najväčším zázrakom bolo zmŕtvychvstanie. Túto skutočnosť nám pripomína vždy veľkonočná radosť, že Pán Ježiš je našim verným sprievodcom na životnej ceste, hoci si to, ako kedysi emauzskí učeniaci, nie vždy uvedomujeme.

Východná cirkev má k veľkonočnému obdobiu primeraný pozdrav Christos voskrese! Odpoveď Voistinu voskrese! je znakom viery a našej spoločnej nádeje v radostnú budúcnosť.

ThDr. HELic. Pavol KOLLÁR, PhD., vyučujúci Cirkevné dejiny

NEWS

„Tam je ale nuda,“ povie si niekto. Niekde sa možno toho naozaj nedeje veľa, táto veta však celkom iste neplatí o živote v našom seminári. Tu sú akcie za ostatné tri mesiace, vrátane tých, ktoré nestihlo minulé číslo...

Piataci kandidátmi

Na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie 8. decembra v banskobystrickej katedrále prijali naši bratia piataci z rúk otca biskupa kandidatúru pre prijatie diakonátu a kňazstva. Vyprosujeme im veľa Božích milostí, aby toto svoje povolanie úspešne priviedli podľa Pánovej vôle k naplneniu.

Vzácnny hosť

V ten istý deň navštívil náš seminár bývalý veľvyslanec SR v Taliansku Jozef Mikloško. Našu unavenú náladu tento vzácný človek rýchlo pretvoril na smiech na perách, radosť v srdci i vďačnosť predstaveným, že sme ho mohli spoznať.

Diecézne rekolekcie

Nový rok sme v seminári začali „megaakciou“ – rekolekciami kňazov celej našej diecézy. Okrem otca biskupa si mohli prítomní vypočuť zamyslenie vdp. Branislava Koppala nad heslom Ora et labora i prednášku o problematike potratov z úst bioetičky Pavly Bicianovej. Raz darmo, nový rok priniesol okrem eura aj ďalšie výzvy a stretnúť sa treba...

Duchovné obnovy

Vždy v polovici mesiaca príde do nášho seminára niekto, kto nám pomáha duchovne sa obnoviť. V období, sledovanom veľkonočným Xaverom, sme mali šťastie aj na mediálne známe osobnosti. V januári bol naším duchovným sprievodcom diakon, premonštrát, psychiater a psychológ Max Kašparů, v marci nám zrkadlo duše nastavoval kňaz Marián Kuffa, ktorý sa v spišských Žakovciach venuje ľuďom na okraji spoločnosti, bývalým väzňom a alkoholikom, alebo – ako ich sám nazýva – jeho „chlapcom“. Sami sme spoznali, že ani popularita neubrala týmto dvom mužom na pokore a duchovné obnovy s nimi stáli skutočne za to. Napokon, môžete ich zažiť aj vy: s prvým sa zhovárame v tomto čísle, s druhým sa stretnete v budúcom.

Akadémia o sv. Tomášovi Akvinskom

Sviatok tohto učiteľa Cirkvi a patróna teologických štúdií je vždy výzvou pre bratov z 5. ročníka, aby nám pútavým i kvalitným spôsobom priblížili život a učenie tohto veľikána teológie. Vo štvrtok 12.2. usporiadali akadémiu, pri ktorej priblížili život svätca. S odbornou prednáškou vystúpil ThDr. Ján Kuneš, prednášajúci katechetiku, ktorý nám priblížil pozitívny model chápania človeka v dielach cirkevných otcov.

Narodeniny otca Jána

Vo štvrtok 5.2. sme v našej kaplnke svätou omšou s otcom biskupom oslávili životné jubileum najstaršieho obyvateľa seminára otca Jána Čaprku. Otec Ján bol dlhé roky lekárom tela a ako kňaz sa stal aj lekárom duše. Niekoľko rokov pôsobil v seminári ako špirituál a jeho slovo i príklad života je svedectvom a veľkým povzbudením aj pre nás mladších. Veď posuďte (a povzbudte sa) sami: aj do tohto čísla prispel svojou mediaciou. Otče, k vašim 80-tinám Vám vyprosujeme veľa Božích milostí a stále väčšiu radosť zo života s naším Pánom.

Futbalový turnaj

Posledná februárová sobota patrila v seminári futbalu. V našej telocvični sa totiž konal turnaj ročníkov. Vo finále sa podľa očakávania stretli dva futbalovo najvyspelejšie ročníky, a to najstarší a najmladší, teda šiestaci s prvákmi. Pre šiestakov sa ich posledná účasť na tomto turnaji skončila dobre a z finálového zápasu vyšli ako víťazi. Futbalovú oktávu zavŕšil o týždeň výber seminára účasťou

na turnaji seminárov západnej provincie v Nitre. Skončili sme síce tretí, ale poslední budú prvými, takže o rok...

Angelologická konferencia

V stredu 11.3. do Badína zlietli anjeli, aby sa spolu so slovenskými a poľskými dogmatickými teológmi zúčastnili konferencie s názvom Angelológia a jej súčasné interpretácie. Dozvedeli sme sa napríklad to, ako prebiehal historický vývoj náuky o anjeloch, alebo aj to, ako hľadá na anjelov dnešná kinematografia a ako Biblia. A nakoniec sme si vzdychli: „Všetci Boží anjeli, ochraňujte nás...“

To, čo na tomto mieste nájdete stručne, nájdete celkom ľahko aj na našej stránke www.xaver.sk. A na ďalšie udalosti ani nemusíte čakať do vydania ďalšieho čísla, na internete ich nájdete aj priebežne. Navyše, stránka ponúka nielen to, čo bolo, ale aj to, čo sa pripravuje. Zatiaľ sa držte!

(mt; du)

„UŽ NEŽIJEM JA, ALE VO MNE ŽIJE KRISTUS.“ (GAL 2,20)

Morálne učenie podľa sv. Pavla

Morálna teológia po výzve Druhého vatikánskeho koncilu, aby brala za svoj základ náuku Sv. písma (porov. Optatam totius 16), prirodzene nemôže obísť Pavlove listy. Prebiehajúci Rok sv. Pavla nám teda umožňuje pozrieť sa na „morálnu doktrínu“ vyjadrenú v listoch tohto veľkého apoštola.

Treba však hneď na začiatku zdôrazniť, že Ježiš Kristus nebol v prvom rade učiteľom morálky a rovnako ním nebol ani jeho nasledovník apoštol Pavol. Ježiš Kristus bol a je Božím Synom, ktorý nás prišiel znova uviesť do intímneho života s Bohom, viesť do dialógu lásky, ktorý medzi sebou od večnosti vedú osoby Najsvätejšej Trojice. Apoštoli boli ohlasovateľmi tejto skutočnosti, ktorú nám znovu otvorila Kristova vykupiteľská obeta. Viera v Krista, ktorú hlásali, bola integrujúcou skutočnosťou, v ktorej sa spájali pravdy viery (dogmatika) a nový, mravný život (morálka).

Ani Pavol teda neprináša nejaký nový morálny systém. Keď sa vyjadruje k morálnym témam, reaguje príležitostne na problémy jednotlivých cirkevných obcí. Nevypracúva teda systematickú morálku, ako ju poznáme dnes. Pavol však na každý problém reaguje vo svetle najdôležitejšej udalosti vo svojom živote, ktorou bolo stretnutie sa s Kristom na jeho ceste do Damasku. Hoci sa tento okamih jeho života zvyčajne pomenúva a aj liturgicky slávi ako obrátenie sv. Pavla, pápež Benedikt XVI. viackrát vo svojich katechézach pripomína, že samotný apoštol nikdy neinterpretuje túto skutočnosť ako konverziu, obrátenie. Zásadný obrat v jeho živote totiž nenastal ako výsledok nejakého psychologického procesu alebo intelektuálneho dozretia či morálneho rozvoja. Bolo to stretnutie s Kristom, ktoré Pavol interpretuje ako smrť a zmŕtvychvstanie: „Ja som skrze zákon zomrel zákonu, aby som žil Bohu. S Kristom som pribitý na kríž. Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa.“ (Gal 2,20) „Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pomínulo a nastalo nové.“ (2 Kor 5,17).

Stredobodom kresťanskej morálky teda nie je zákon, ale osoba – Ježiš Kristus. Pre Pavla Ježiš nie je iba kazateľom vznešenej morálky danej Bohom, ako bol Mojžiš. Rovnako Ježiš nie je pre neho ani dokonalým vzorom, ktorý treba obdivovať a napodobňovať, ako boli napríklad grécki filozofi. Ježiš je zdrojom nového života, príčinou novej svätosti a múdrosti, ktorú nám v ňom ponúkol Boh Otec. Pavlova morálka sa teda „točí“ okolo čností. Hoci slovo čnosť použil Pavol iba raz (Flp 4,8: „Napokon, bratia, myslite na všetko,... čo je čnostné a chválibné“), opakovane hovorí o konkrétnych čnostiach, najmä o viere, nádeji a láske a Kristovej pokore a poníženosti.

Viera pre Pavla je čnosť, ktorá podnecuje k činnosti. Je to teda praktická a dynamická čnosť, nie systém právd, ktorý pojednáva o nadprirodzených skutočnostiach. Viera spája pokrsteného tak intímne s Kristom, že úplne pretransformuje jeho vnútro a skrze krst v ňom začne prúdiť nový život: „Krstom sme teda s ním boli pochovaní v smrť, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom.“ (Rim 6,4) A hoci viera v Krista prinášala apoštolom i prvotnej Cirkvi mnoho ťažkostí, nádej plynúca z tejto viery nedovolila Pavlovi klesať na duchu: „Zo všetkých strán nás sužujú, ale nie sme stiesnení; sme bezradní, ale nepoddávame sa; prenasledujú nás, ale nie sme opustení; zrážajú nás, ale nehynieme. Stále nosíme na svojom tele Ježišovo umieranie, aby sa na našom tele zjavil aj Ježišov život.“ (2 Kor 4,8-10)

Prirodzene, láska nemôže byť v Pavlovom chápaní len výraz pre blízky vzťah, či už spontánny alebo dobrovoľne chcený, ale je neoddeliteľnou súčasťou viery a nádeje. Čnosť lásky – agapé – je niečo jedinečné, lebo pochádza od Boha, a teda je zväzkom dokonalosti (Kol 3,14). Táto láska prýšči z iného zdroja, než sú ľudské emócie, a preto je úplne inej povahy. Táto láska ho ženie do služby bratom (porov. 2 Kor 5,14) a jedine v tejto láske všetky ostatné čnosti i charizmy nadobúdajú hodnotu večnosti (1 Kor 13,8).

Život kresťana sa teda nesústreďuje na boj proti hriechu, ale na rozvoj čností. Keď pokrstení pochopia svoj krst ako prameň božských čností, ich kresťanstvo dostane tú životaschopnosť, ktorá poháňala apoštola národov a umožnila mu povedať: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus“.

ThLic. Ján VIGLAŠ, vyučujúci Morálnu teológiu

KRÍŽOVÁ CESTA nášho Pána Ježiša Krista!

Pán vedel, čo ho čaká, keď sa dostane do rúk veľrady. Vo svojom vnútri prežíval napätie s jasným poznaním blížiaceho sa utrpenia. Utrpenia, ktoré presahuje všetky naše predstavy...

Ustanovuje senzačnú SVIATOSŤ OLTÁRNU! – Tak miluje Všemohúci! Záleží mu na nás a my sme často tak ďaleko od neho...

Judášov bozk! Bozk zradcu, bozk apoštola, ktorého si vyvolil! Ako Ho páčil na tvári!

Veľkňazi a veľrada. Náboženská elita! Koľko bolo v nich pokory, skromnosti, lásky k blížnemu...?

Na druhej strane zapierajúci apoštol Peter. Perfektne nás prezentoval v celej hĺbke i šírke...

Korunovanie trnám! UKRÍŽOVANIE! Čoho je človek schopný svojou krutosťou a bezcharakternosťou...!

Ukrižovanie zniesla LÁSKA, ktorá nebola z tohto sveta. Nedá sa k ničomu prirovnať! – Bratia, sestry, uvedomujeme si, akú hodnotu máme u Všemohúceho, keď Boží Syn za nás toľko trpel?

Naozaj viem, komu som uveril...!

J.Č.

Kedy (ne)možno ísť za Ježišom

„Kam ja idem, tam teraz za mnou ísť nemôžeš, no pôjdeš za mnou neskôr.“ Peter mu vrazil: „Pane, prečo nemôžem ísť za tebou teraz? Aj život položím za teba!“ Ježiš odpovedal: „Aj život položíš za mňa? Veru, veru, hovorím ti, nezaspieva kohút, kým ma tri razy nezaprieš.“ (Jn 13,36-38)

Nesplnili sa Petrove odvážne slová, ale Ježišova smutná predpoveď. Kde sa stratila Petrova horlivosť? Azda precenil svoje sily? Bolo jeho slovo len slovom do vetra, ktoré sa rozplynulo hneď, ako ho mal dokázať skutkom?

Myslím, že za jeho zlyhaním netreba hľadať zbabelosť. Predstava, že ísť za Ježišom znamená ísť len cestou slávy, sa mu rozplynula už vtedy, keď Ježiš prvýkrát predpovedal svoje utrpenie a smrť. Tu, v Getsemanskej záhrade, už s Ježišovým utrpením počíta. Chce dodržať svoje slovo a ísť do toho s ním. Veď sa nezľakne presily a vytiahne meč. Opäť však Ježiša nepochopil. Trpiaci Ježiš mal byť podľa neho hrdina, ktorý za svoju pravdu bude s protivníkmi bojovať. Ak teda zomrieť, tak ako hrdinovia.

Ježiš mu takýto obraz o svojom utrpení a smrti rozbil, keď povedal: „Schovej meč!“ Vtedy sa všetka Petrova horlivosť stratila, lebo Ježiš mu zobral falošné ilúzie a dal mu spoznať svoj kríž v pravde. Ježišova smrť bude smrťou baránka, ktorý neodporuje, keď ho vedú na zabitie. Toto Petrom otriaslo. Nedokázal prijať, že Ježiš má byť tak trpký pokorený. Preto za ním ani nemohol ísť. Ale, ako mu Ježiš predpovedal, išiel za ním neskôr.

Už po vzkriesení, keď sa Ježiš pýta Petra: „Miluješ ma?“, Petrovo „Áno, Pane“ nám hovorí, že Ježiša prijíma už aj s jeho cestou kríža. A Ježiš aj jemu predpovedá smrť a povie mu: „Nasleduj ma!“ (Jn 21,15-19). To „neskôr“ prišlo teraz, keď už môže ísť za Ježišom, lebo opustil svoje mylné predstavy o ňom a prijíma jeho kríž, ktorý znamená premoženie zla dobrom, a nie mečom.

Kto neprijíma či nechápe Ježiša s jeho krížom, ale má o ňom vlastné predstavy, ktoré spĺňajú skôr jeho pozemské túžby ako Boží plán, nemôže ísť za ním. Ale keď Ježišov kríž spozná a prijme, potom príde to „neskôr“, keď už bude schopný nasledovať ho a pred utrpením necúvne, lebo vie, že práve toto je Ježišova cesta. Cesta, ktorá ho bezpečne privedie do domu jeho Otca.

Milan TOMAGA, 4. ročník

ZMŔTVYCHVSTANIE

– diagnóza ľudského života

Svedectvo o zmŕtvychvstaní a večnom živote potrebuje dnešný svet počuť oveľa viac ako kedykoľvek predtým. Prečo?

Ako mladý človek vnímam súčasný stav našej nastupujúcej generácie a musím s bolesťou povedať, že diablu sa darí v mnohých prípadoch čím ďalej, tým rýchlejšie a rafinovanejšie klamať ľudí o Bohu. Darí sa mu to cez modernú kultúru a médiá, ktoré sú v mnohých prípadoch v jeho službách. Za posledné desaťročie viaceré kresťanské národy s pýchou a hrdosťou pochovali vo svojich srdciach pojem Boha do hrobu a spolu s ním aj svoju identitu, kresťanské hodnoty, prirodzený zákon, ktorý vyživoval človeka a jeho ľudskú dôstojnosť, a to všetko uzavreli obrovským náhrobným kameňom. Tým sa človek dnešnej doby vďaka svojej hlúposti objavil na smetisku materializmu, konzumu a vlastného egoizmu. Prehrabáva a hľadá, no stále cíti, že mu niečo chýba. Nič ho nedokáže urobiť šťastným natrvalo, a tak len hrabe, hrabe v nádeji, že objaví niečo veľkolepé a lepšie ako Boh. No unavený stálym pocitom prázdnoty stráca aj to, čo pred tým ešte vlastnil. Vytratila sa citlivosť vnímať krásu života a jeho hodnotu. Život sám sa preto stáva modernému človeku problémom, utrpením, nepriateľom. Bránime človeku narodiť sa na svet, urýchľujeme jeho odchod zo sveta. Koľkí mladí sa ho pokúšajú zbaviť! Na ulici stretám živé mŕtvolky. Už to nie je život, ale živorenie. Mnoho ľudí sa takto zamotalo a nedokáže sa oslobodiť. Sme svedkami toho, že chuť žiť sa

vytráca u človeka už v mladom veku. Človek prestal túžiť po večnom živote, lebo nedokáže objaviť ani krásu tohto.

Uvedomujem si, aké ťažké je svedčiť o večnom živote tam, kde sa po ňom netúži a bojuje sa i proti tomu pozemskému. No nedá sa ináč. Hrob je prázdny už dvetisíc rokov. Svet musí poznať pravdu a pochopiť, že nie je možné pochovať Boha, pretože on je pravý a skutočný život! Ježišovo zmŕtvychvstanie je najsilnejším argumentom, ktorý môže vrátiť človeka do života, dať mu odpoveď na otázku zmyslu svojej existencie. Práve tento čin Ježišovho víťazstva nad smrťou pomáha objaviť a pochopiť krásu nášho života. Zvest' o Ježišovom víťazstve privádza

človeka späť k prameňu pravdy, ktorá dokáže v ľudskom srdci

otvára oči duše, a tak sa môže človek uzdraviť a znovu objaviť svoju hodnotu. Presamému, svojmu okotrhá siete diablových zamotal, nech sú

Nesmieme zmŕtvychvstanie je života tu na zemi. Táto brány ľudskému srdcu nie, kríž a bolesť, pretože a ďalšieho života po smrti túto nepríjemnú skutočnosť má svoj zmysel. Veď Ježiš, chvíle svojho pozemského života je Kristus!“ hovorí sv. Pavol. I sám Ježiš hovorí: „Ja som cesta, pravda a život.“ On je prameňom živej vody pre nás kresťanov. Kto z nej pije objaví krásu večnosti, ktorá dušu navždy naplní radosťou, pokojom, no najmä jeho láskou už tu na zemi. A život každého človeka, ktorý pozná tento prameň, žiari širokému okoliu. My sme soľou zeme a svetlom sveta, máme istotu v Kristovi, ktorý svoje božstvo dokázal svojím vzkriesením. Prázdny hrob je miesto, o ktoré sa môžeme s istotou oprieť.

človeka späť k prameňu pravdy, ktorá dokáže v ľudskom srdci

otvára oči duše, a tak sa môže človek uzdraviť a znovu objaviť svoju hodnotu. Presamému, svojmu okotrhá siete diablových zamotal, nech sú

Nesmieme zmŕtvychvstanie je života tu na zemi. Táto brány ľudskému srdcu nie, kríž a bolesť, pretože a ďalšieho života po smrti túto nepríjemnú skutočnosť má svoj zmysel. Veď Ježiš, chvíle svojho pozemského života je Kristus!“ hovorí sv. Pavol. I sám Ježiš hovorí: „Ja som cesta, pravda a život.“ On je prameňom živej vody pre nás kresťanov. Kto z nej pije objaví krásu večnosti, ktorá dušu navždy naplní radosťou, pokojom, no najmä jeho láskou už tu na zemi. A život každého človeka, ktorý pozná tento prameň, žiari širokému okoliu. My sme soľou zeme a svetlom sveta, máme istotu v Kristovi, ktorý svoje božstvo dokázal svojím vzkriesením. Prázdny hrob je miesto, o ktoré sa môžeme s istotou oprieť.

Svätý Otec Benedikt XVI. hovorí: „Žite tak, aby si ľudia na základe vášho života povedali, že nie je možné, že by Boh neexistoval.“ Uveriť zmŕtvychvstaniu vyžaduje najskôr hlbokú túžbu človeka po živote. To je našou úlohou: vzkriesiť ju v ľuďoch a následne ich priviesť k pravému veľkonočnému tajomstvu života menom Kristus.

Vladimír VÁCLAVÍK, 3. ročník

VIA LUCIS

Úvod

Na Kalvárii putovanie nášho Pána Ježiša nekončí. Udalosti po Kristovej smrti zmenili ľudské dejiny nenávratne. Svetlo, ktoré vyšlo z Pánovho hrobu, ešte stále žiari na zemi a zatieňuje svojím jasom aj slnko. Prijmime toto svetlo, nech v nás neustále horí, posilňuje nás a ukazuje nám pravú cestu.

1. Pán Ježiš vstal z mŕtvych

Klaniame sa ti, Ježišu, a dobrorečíme ti. Lebo si svojim zmŕtvychvstaním prežiaril vykúpený svet.

Logickým pokračovaním kríža je zmŕtvychvstanie. Ono nám dodá odvahy nasledovať ho na kalváriu sveta, každý deň vziať na plecيا svoj kríž a nebať sa vykročiť vpred, nezostať na zemi pri pádoch, napredovať aj za cenu straty svojho života. Na tejto ceste však nie sme sami. Ježiš ju prešiel, ukázal nám, ako zvíťaziť nad smrťou, dokázal sám na sebe, že cieľom tejto cesty nie je kríž a smrť, ale zmŕtvychvstanie a život, večný život.

Toto je deň, ktorý učinil Pán, aleluja! Plesajme a radujme sa z neho, aleluja!

2. Prázdny hrob

Aký šok zažili ženy, ktoré sa vybrali k Pánovmu hrobu, aby dokončili pomazanie jeho tela! Našli prázdny hrob. Aká vlna pochybností a strachu ich musela zachvátiť! Nedokázali si vtedy spomenúť, že Ježiš to predpovedal. Aj my často zabúdame na Pánove slová. Umárime sa pochybnosťami, topíme sa v neistote. No tu Pán prichádza na pomoc našej úbohosti, otvára nám srdcia a ponúka riešenie. Riešenie také jednoduché a pritom by sme sami v danej situácii naň neprišli. Nesmierne dôležité je preto mať svoje srdcia vždy otvorené ako tieto jednoduché ženy.

3. Ježiš sa zjaví Márii Magdaléne

Po obhliadke prázdneho hrobu sa Peter i Ján vrátili domov. Ale Mária Magdaléna zostala pri hrobe a plakala. Aj k nám vo chvíľach smútku prichádza Ježiš ako k Márii Magdaléne. Prichádza nepoznaný a pýta sa nás: „Prečo plačeš?“ Dokážeme sa mu zdôveriť so svojimi starosťami, pochybnosťami? Povedzme mu o nich. Nebojme sa neprijatia, veď on pozná riešenie na všetky naše problémy, vie vyliečiť všetky naše rany. On je neustále pri nás, túži sa s nami spojiť v Eucharistii, v Božom slove. Otvorme mu svoje vnútro.

4. Ježiš sa zjaví emauzským učeníkom

Učeníci, vracajúci sa do Emauz, nespoznali Ježiša. Boli sklamaní, očakávali pravého Mesiáša. Ale akého? Bol to Mesiáš podľa Božích plánov a predstáv alebo podľa ich? Tak často očakávame

od Boha, že práve on má plniť naše prania, má nám pomáhať uskutočniť naše plány. Ale to nie je postoj pokory. Pokora sa pýta na Boží plán a na úlohu v ňom, kým pýcha rozkazuje, ale nikam nevedie. Kto je pre mňa Ježiš? Koho vôľu vôbec hľadám a plním? Ale Ježiš prichádza, aj keď sme v pýche zatrpknúťi voči nemu, a prináša nám pravdu. Pravdu o sebe, o nás, o pravom ciele nášho života, ktorý je vpísaný Bohom do srdca každého človeka. Otvorme sa mu a v pokore počúvajte jeho slová.

5. Ježiš sa dáva poznať pri lámaní chleba

Ježiš vrátil emauzským učeníkom nádej. Naplnení šťastím zo stretnutia s ním sa ponáhľali rozdeliť sa so svojou radosťou. On sa im sám zjavil pri lámaní chleba. Aj na sv. omši počúvame Božie slovo, je nám vysvetľované a stretáme sa s Ježišom v podobe chleba. Pozyvam ho po prijatí v omši aj ja do svojho srdca alebo ho nechám nepovšimnutého odísť? On neprichádza vypočuť si modlitby, ktoré mu „odrapoceme“. Prichádza s túžbou prebývať v nás. Pouvažujme, či dokáže stretnutie s ním aj nás oduševniť za evanjelium a ak nie, skúsme nájsť príčinu.

6. Ježiš sa zjavuje učeníkom

V dňoch násilia, ktoré zdanlivo vládne svetu, v dňoch hrozných správ o vraždách a smrti mnohých ľudí sa šíri aj iný hlas - tichý a jemný, hlas, ktorý zasahuje naše srdce v jeho najväčších hĺbkach, hlas, ktorý neprináša zmätok, ale radosť a šťastie: „Pokoj vám!“ Aj nám dnes znejú tieto Ježišove slová, aj nás dnes túžia presvedčiť o pravosti radosnej zvesti. Upríamme svoj duchovný sluch na tento hlas, prijmime slová útechy a nádeje.

7. Ježiš udeľuje učeníkom moc odpúšťať hriechy

Ježiš dáva obrovský dar nám, ľuďom. Dáva nám sviatosť Božieho milosrdenstva, v ktorej Dobrý pastier nachádza stratenú ovečku, odháňa vlkov, vyťahuje ju z trnia hriechov, obmýva jej rany tým najcennejším - svojou krvou. Je to moment, keď sa všemohúci Boh skláňa k nám, vrhá sa svojim strateným a márnotravným synom okolo krku, prijíma nás k sebe, oblieka nás do nového čistého rúcha... Pouvažujme, ako sa pripravujeme na túto chvíľu, chvíľu sviatosti pokánia.

8. Tomáš neverí, že Ježiš žije

V každom z nás je kúsok z neveriaceho Tomáša: „Ak nevidím, neverím!“ Chceme sa presvedčiť na vlastné oči, nechceme uveriť slovám druhých, ktorí nám zvestujú radosť. Ježiš aj napriek jeho nevere prichádza. Túži, aby opäť veril. Ukazuje mu rany po klincoch a kopiji. Tak často máme pochybnosti, nechceme veriť. Aj vtedy však zostávame otvorení pravde. Prosme celým srdcom o dar viery, volajme

spolu s otcom posadnutého chlapca: „Verím, pomôž mojej nevere!“ Nech sú nám slová Pána povzbudením: „Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

9. Ježiš sa zjavuje pri Tiberiadskom mori

Pri Tiberiadskom mori sa zjavil Ježiš nepoznaný a pýtal sa učeníkov, či majú niečo na jedenie. Oni sa po celonočnom rybolove priznali, že nemajú nič. Aké ťažké je nám prijať skutočnosť, že bez Božieho požehnania sú márne naše namáhania. Ježiš učeníkom povedal: „Spustite sieť z pravej strany lode a nájdete.“ Väčšine ľudí hneď napadne: „Prečo z pravej? Veď lepšie by to bolo z ľavej.“ A predsa, učeníci poslúchli Ježiša, i keď ho nespoznali, a sieť pre množstvo rýb nevládali vytiahnuť. Poslušnosť, čnosť v dnešnej dobe tak často podceňovaná klamom falošnej slobody. V poslušnosti máme istotu Božieho požehnania diela. Poslúchajme rady spovedníka, neodporujme nášmu farárovi, predstavenému, učeniu Cirkvi. Veď v nich hovorí Pán, i keď ho hneď nespoznáme, a nechce nám zle. Poslúchnime a o Pôvodcovi rady sa uistíme podľa ovocia požehnania.

10. Ježiš zveruje Petrovi svoje stádo

Ježiš nás učí nehľadieť na minulosť a netrápiť sa nad ňou, ale vyznať sa mu zo svojich zlyhaní a pádov, prosiť ho o odpustenie. Nevýčíta Petrovi, že ho zaprel. Jeho povolanie viesť Cirkev nezakladá ani na nejakých mimoriadnych schopnostiach, ani na vzdelaní. Pýta sa ho na lásku. Láska je základom, tá pravá láska, ktorú priniesol Ježiš na svet. Prosme Pána o dar lásky, lebo čo je postavené na tejto skale, to zlo premôcť nemôže.

11. Ježiš posielal apoštolov do celého sveta

„Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.“ Tieto slová sú z Ježišových úst adresované apoštolom a cez nich aj všetkým nám, čo sme boli krstom pripojení do Cirkvi. Často sa hanbíme za svoju vieru a pritom nás ani nik verejne neprenasleduje. Táto výzva neznamená, že bezhlavo opustíme všetko, k čomu sme pripútaní, a hlásame Božie slovo. Každý má naplniť túto výzvu podľa svojho povolania. Už život podľa Božích príkazní a starostlivá výchova detí je veľkým dielom hlásania pravdy. Chorí obetovaním svojho utrpenia Pánovi a modlitbami môžu obrátiť viac duší ako kazateľ. Lebo Pán oslovuje srdcia ľudí cez nás.

12. Ježišova rozlúčka

Ježiš pred svojim nanebovstúpením prisľúbil apoštolom pomoc a potechu. Sľúbil im Ducha Svätého, ktorý ich povedie a dá im silu napredovať. Tento Duch pôsobí v Cirkvi aj dnes. Vedie svoju Cirkev ku konečnému cieľu, k svojmu Ženíchovi. Prosme aj my Ducha Svätého

o jeho vedenie, zverujme sa do jeho starostlivých rúk a on nás naučí plniť Božiu vôľu, to, k čomu sme boli krstom povolani, a voviede nás do večnosti. Otvárajme sa jeho pôsobeniu stále viac a viac. Neolutujeme to.

13. S Máriou v očakávaní Ducha Svätého

Tak ako aj s apoštolmi vo večeradle zotrvali na modlitbách ženy a Panna Mária, aj dnes nás Mária túži viesť a zotrvať pri nás. Veď ju Pán dal za matku nám všetkým, bez rozdielu. Zverme sa jej so svojimi starosťami a problémami a ona nám iste pomôže, naučí nás počúvať Boží hlas. Nechajme sa viesť v živote jej rukou ako deti a budeme mať neochvejnú istotu, že nás privedie až do nebeskej vlasti, k svojmu milovanému Synovi. Ona nám vyprosí potrebné milosti a pomôže nám otvoriť naše srdcia Duchu Svätému a jeho pôsobeniu.

14. Zoslanie Ducha Svätého

Skupinka Ježišových učeníkov so strachom zhromaždená za zatvorenými dverami. Týchto si vyvolil Pán, aby svedčili o jeho zmŕtvychvstani? A predsa sú niečím výnimoční. Ako poznamenáva Písmo, „jednomyselne zotrvali na modlitbách“. Nebola to mimoriadna odvaha, nebola to výnimočná vzdelanosť. Bola to jednoduchosť, úprimná dôvera Pánovi a jeho slovám, že im pošle pomoc. Z ustráchaných a bojazlivých, akými boli predtým, vyšli z večeradla odvážni a neohrození svedkovia a Ježiša a jeho evanjelia. Zamyslime sa, ako my svedčíme o Ježišovi svojím životom, prípadne čo nám k tomu chýba.

Záver

Cesta svetla tu – ako sa zdá – končí. No nie je to tak. Ona pokračuje cez mnohé generácie až k nám. Posolstvo evanjelia aj dnes zasahuje mnohé životy a pomáha ľuďom nájsť pravdu v chaose, v ktorom na prvý pohľad žiadna pravda nie je. Keď človek žije v klamstve, často sa bojí odhalenia pravdy. Tak tvorí ďalšie a ďalšie klamstvá a sám sa v nich zamotáva. Aj dnes si často myslíme, že peniaze napravia všetko. Že pravda vyzerá tak, ako sa na nej dohodneme, tak, ako nám vyhovuje. Že aj pravdu si môžeme kúpiť. No je len jedna Pravda. Ježiš sám o sebe povedal: „Ja som cesta, pravda a život.“ Vráťme sa k nemu, on na nás čaká. Stále nás miluje, nenávidí iba náš hriech. Zanechajme cesty tmy a vráťme sa na jedinou cestu, ktorá vedie do života.

Pane, ty vieš o našich hriechoch a slabostiach, vieš o všetkom, čo nás trápi. Chceme fa nasledovať, chceme verne kráčať po ceste, ktorú si nám ukázal. Pomôž nám, pomôž našej slabosti. Odovzdávame ti všetko. Všetko, čo máme, a všetko, čím sme. Príd, Pane Ježišu! Amen.

SVĚTÁ BERNADETA

Rok 2009 sa nesie nielen v znamení svätého Pavla, ale aj v znamení ďalších dvoch svätcov. Okrem Apoštola národov „oslavujú“ svoje jubileá aj arský farár sv. Ján Mária Vianney a lurdská vizionárka sv. Bernadeta Soubirousová.

Ukončením Jubilejného roka lurdských zjavení začína Rok sv. Bernadety. V tomto roku totiž uplynie 130 rokov od jej smrti. Jej spiritualita je charakteristická v troch postojoch, ktoré pri jej blahorečení zdôraznil pápež Pius XI.: verná v životnom poslaní, ponížená v dňoch slávy, silná v čase utrpenia.

Verná v životnom poslaní

Chudobný muž František Soubirous si zobral ešte chudobnejšie dievča Lujzu Casterotovú. 7. januára 1843 sa im ako prvé dieťa narodila dcéra, ktorej pri krste dali meno Mária Bernadeta. Prvých 12 rokov života Bernadety v jej rodine bolo posiatych krížom. Krátko po jej narodení, po ťažkom matkinom úraze, ju museli dať do opatery rodine v blízkej dedine. Neskôr sa im narodilo ešte osem detí, z ktorých štyri zomreli. Zlomyselní ľudia zneužívali dobrotu Bernadetiných rodičov predstieraním chudoby, keď si chodili mlieť múku do ich mlyna. Po epidémii cholery zostali Bernadete trvale následky v podobe astmy. Otcovi – mlynárovi sa nedarilo, a ešte

ho aj krivo obvinili z krádeže, a preto sa nemohol dobre zamestnať. Museli bývať v starom a vlhkom bývalom väzení. Bernadeta pomáhala rodičom, ako len vedela. No kvôli veľkej biede nakoniec musela opustiť svoj domov a ísť do rodiny, v ktorej ju ako jednoročnú dojíčili a vychovávali. Jej službou boli domáce práce. Čítať a písať stále nevedela, ale vedela sa starať o gazdovstvo. Bernadeta veľmi trpela kvôli odlúčeniu od rodiny, ale aj kvôli tomu, že nerozumela

katechizmu, keďže bol písaný spisovnou francúzštinou a ona hovorila len nárečím. Po návrate domov, v januári 1858, teda pár dní pred zjaveniami, začala chodiť do školy a v júni pristúpila aj k prvému sv. prijímaniu.

Všetky tieto skúšky tvorili akúsi „prípravu“ k začínajúcim sa zjaveniam v jej rodnej dedine. Uprostred toľkého utrpenia si Bernadeta zachovala vieru, ktorú posilňovala modlitbou. Každý deň začínala i končila tou istou modlitbou. Skutočne verila, že Boh pomôže ich rodine. Preto aj jej utrpenie malo zmysel. Duša Bernadety sa očistená utrpením začala obliekať do Božej krásy. Aj o nej platí, že čím väčšie dielo chce Boh na človeku vykonať, tým viac ho Boh navštevuje utrpením.

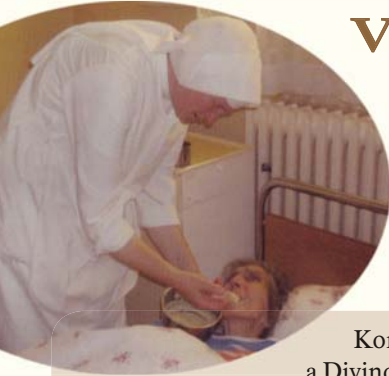
Ponížená v dňoch slávy

Po poslednom zjavení ju čakali štyri roky vyšetrowaní pred cirkevnými autoritami, ktoré nakoniec zjavenia uznali. Vo svojich skromných výpovediach nič nemenila, ani neprikrášľovala. Zatiaľ čo do Lúrd prichádzali stovky ľudí, Bernadeta sa naďalej ťažko učila v škole. Po skončení školy mohla svoje svedectvo napísať na papier. Pri posviacke baziliky v Lurdoch si ju nikto nevšimol, lebo bola oblečená ako ošetrovatelka chorých. Bernadeta sa nestala nejakým „svätým obrázkom“, zostala takou, akou bola predtým – chudobnou, skromnou, slúžiacou a veselou. Bernadete nepoškodili ani dni skúšok, ale ani dni slávy. A sláva je pre človeka stokrát nebezpečnejšia ako skúšky. V sláve totiž človek veľmi rýchlo zvykne zabudnúť, že je človekom a nie Bohom.

Silná v čase utrpenia

V r. 1866 vstúpila Bernadeta do rehole Milosrdných sestier v Nevers. V kláštore s ňou vôbec nezaobchádzali ako s tou, ktorej sa zjavila Panna Mária. Mali ju za takú, ktorá sa na nič nehodí. Napriek tomu, že bola sama ťažko chorá, musela pomáhať pri ošetrovaní chorých. Ale aj to vykonávala veľmi zodpovedne a s láskou. Dva roky pred smrťou veľmi trpela bolesťami žalúdka. Na Veľkonočný pondelok roku 1879 táto bývalá mlynárova dcéra povedala: „Cítim sa ako zomletá pšenica. Nikdy som si nemyslela, že pred smrťou treba toľko trpieť.“ Zomrela v stredu vo veľkonočnej oktáve 16. apríla ako 35 ročná. Splnilo sa to, čo jej pri jednom zjavení povedala Mária: „Bernadeta, nesľubujem ti, že budeš šťastná na tejto zemi, ale až v nebi.“ Bernadeta dokázala trpieť aj milovať. Trpieť a milovať, to sú dve strany jednej mince, ktorou platíme za tento i budúci život.

Tak, ako si Boh vyvolil Máriu z malej bezvýznamnej dediny Nazaret, takisto si aj Mária vybrala Bernadetu v malých bezvýznamných Lurdoch.

VYKUPOVAŤ CEZ KRÍŽ LÁSKY

Najkrajšia kresťanská láska je nenápadná. Tú nám bohoslovcov už od obnovenia seminára v roku 1990 – takže už takmer 19 rokov svojou vernou službou prejavujú aj naše milé sestričky. Pri príležitosti 160. výročia založenia ich kongregácie predstavujeme najskôr ich spoločnosť samotnú a potom každú sestru z nášho seminára osobitne.

Kongregácia sestier Božského Vykupiteľa (Congregatio Sororum a Divino Redemptore SDR) bola založená v roku 1849 v Niederbronne Alžbetou Eppingerovou – Matkou Alfonzou Máriou. Alžbeta sa narodila 9. 9. 1814 v Niederbronne. Dievča vyrastalo v jednoduchých pomeroch svojej 13-člennej rodiny. Už od detstva bola silnou osobnosťou a mala vrodennú veľkú citlivosť pre duchovné veci. Predovšetkým chcela poznávať Boha, jeho milovať a jemu sa páčiť. Od piatich rokov vyhľadávala samotu kostola či záhrady a kľačiac pod krížom strávila veľa času v modlitbe. Vo svojom živote bola stále priťahovaná Kristovým krížom a často o ňom rozjímal. Toto rozjímanie ju učilo, že Boh vo svojej nekonečnej láske pristúpil k odvážnemu činu – zjavil sa v Ježišovi a jeho utrpenie je dôsledkom lásky, ktorá ide až do krajnosti.

Na poslanie ju Boh pripravoval dlhodobou a opakovanou chorobou, pri ktorej nadobúdala veľmi silnú duchovnú skúsenosť a dôvernosť s Bohom. Vlastné utrpenie ju priviedlo ku skúsenosti, že utrpenie nemôže byť prekážkou stretnutia sa s láskou. No nielen s láskou k ľuďom, ale predovšetkým s Bohom, ktorý je Láska. To v nej vyvolalo ešte väčšiu túžbu zasvätiť sa Bohu a pomáhať ľuďom v ich telesných a duševných biedach. Matka Alfonza založila rehoľné spoločenstvo, ktoré v rozjímaní o tajomstve vykúpenia čerpá silu pre apoštolské pôsobenie. Prvé sestry sa starali o chorých v ich domovoch, o výchovu detí a boli k dispozícii všetkým bez ohľadu na ich sociálne pomery a náboženskú príslušnosť. V čase vypuknutia moru nasadili aj vlastné životy na záchranu životov tých najbiednejších. Silu k tejto obete čerpali najmä v kontemplatívnej modlitbe, ktorá má byť s činnosťou veľmi úzko spojená. Najprv prichádza pohľad zameraný na Krista, ktorý upútava natoľko, že sa vlastný pohľad premení na jeho pohľad. S pohľadom Krista, ktorý je Láska, máme aj dnes stretávať ľudí, spoznávať ich núdzu a pomáhať im.

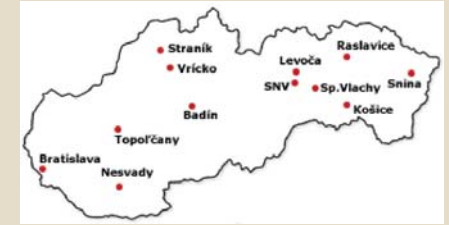
Jej veľkosť spočíva v tom, že žila iba pre druhých, vidiac v nich Krista. Snažila sa pomôcť trpiacemu ľudstvu kvôli Kristovi, osviežiť a povzbudiť telesne chorých a zlomených na duši.

Pri vykonávaní apoštolátu máme myslieť na svoje poslanie, ktoré je odlišné od zamestnania. Pri tom, čo vykonávame, máme myslieť stále na jedno – „Všetko skrze Boha,

v Bohu a pre Boha, k jeho väčšej cti a sláve a spásu duší“. V tejto myšlienke chceme pokračovať aj dnes, hoci formy jej uskutočňovania sa časom zmenili.

V súčasnej dobe pôsobíme na Slovensku v 12 komunitách, kde pracujeme hlavne v charitných, zdravotníckych a sociálnych zariadeniach, v krízovom centre Alžbetka v Spišskej Novej Vsi, v školách a v kňazskom seminári v Badíne. Okrem toho sestry pôsobia aj na Ukrajine a na moravskom Velehrade.

Pane, ďakujeme Ti, že môžeme stále viac vnikať do tvojho tajomstva vykúpenia a že si nás povolal práve do tohto rehoľného spoločenstva, ktoré má spolupracovať na vykúpení sveta. Silou lásky je to, že sa vie stať slabou. Kto dokonale miluje, stáva sa slabým, t.j. závislým od toho, koho miluje. Pane, chceme sa stať úplne závislými iba na tebe, pretože iba v tvojej láske máme plnú záruku. Spolu so všetkými sestrami kongregácie Ti hovoríme: „Pane, z hĺbky srdca slúžiť ti chceme a za povolanie ti ďakujeme.“

sestra Tarzícia

My bohoslovci tiež z hĺbky svojich srdiec ďakujeme sestram za ich povolanie a za ich materskú starostlivosť. Preto ich radi predstavujeme aj vám...

Otázky:

1. Koľko rokov ste už v kongregácii a koľko z toho v badínskome seminári?
2. Akú prácu v seminári vykonávate?
3. Oblúbený svätec (svätica) alebo postava z Písma.
4. Citát z Písma alebo životné krédo, podľa ktorého sa chcete riadiť.

SR. INVOLÁTA

1. 38 rokov, v seminári 13 rokov.
2. Pomocná kuchárka.
3. Sv. Terézia z Lisieux, bl. Alžbeta od Najsv. Trojice – obe karmelitánky. Priťahuje ma ich životný štýl. Ich život sa vyznačoval veľkou dôverou, odvahou a predovšetkým úžasnou láskou. Žiť a vkladať sa do tajomstva prítomnosti trojjediného Boha vo vlastnom živote.
4. „Ako jeleň dychtí za vodou z prameňa, tak moja duša, Bože, túži za tebou.“ (Ž 42,2)

SR. KATARÍNA

1. 40 rokov, z toho 7 rokov v seminári.
2. Vedúca školskej jedálne.
3. P. Mária, Matka ustavičnej pomoci – zvláštnu úctu a vzťah k nej som získala už v útlom detstve od svojej matky – a tiež Milosrdenstvo Božie pre to, čo znamená a čím je pre celý svet i každého z nás.
4. „Láska bez kríža je nemožná, kríž bez lásky neznesiteľný.“

SR. KVETOSLAVA

1. 37 rokov, v seminári 15 rokov.
2. Kuchárka.
3. Sv. Maximilián Kolbe, vedel stratiť život pre Krista, obetuje sa za blížneho.
4. „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho. Veď čo osoží človeku, keby aj celý svet získal a seba samého by stratil alebo poškodil?!“ (Lk 9,23-25)

SR. BENIGNA

1. 12/9 rokov.
2. Účtovníčka.
3. Sv. Terézia z Lisieux – páči sa mi jej nenápadná svätosť.
4. „Najkrajšia múdrosť je milovať Boha.“ (Sir 1,14)

SR. TARZÍCIA

1. 10 rokov, v seminári k 1. 3. 2009 je to 181 dní.
2. Zamestnaná ako kuchárka, snažím sa uvádzať do praxe skutky telesného milosrdenstva: hladných krmím, smädných napájať... ☺
3. Je to svätec, ktorého meno som dostala pri obliečke. Oslovuje ma jeho odvaha a túžba zaniest' Eucharistiu kresťanom, ktorí sú pred popravou, aj v ohrození vlastného života. Je pre mňa výzvou prinášať Krista, a to rôznym spôsobom.
4. „Ty si môj Pán, pre mňa niet šťastia bez teba.“ (Ž 16,2)

SR. ELEKTA

1. 62 rokov, v seminári 16 rokov.
2. Pomocné práce.
3. Panna Mária – obdivujem jej úžasnú pokoru.
4. „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ (Mk 8,34)

SR. FRANTIŠKA

1. V kongregácii som 39 rokov, v seminári som od septembra 2008.
2. „Kozmetička prádla“.
3. Sv. Rita. Jej odpúšťajúca láska je pre mňa najviac príťažlivá.
4. „Čakal som čakal na Pána a on sa ku mne sklonil.“ (Ž 40, 2) Všetko na väčšiu česť a slávu Božiu.

SR. LUCILLA

1. Členkou našej kongregácie som 28 rokov, pôsobenie v badínskej komunite počítam iba na mesiace, som tu od októbra roku 2008.
2. Pracujem v knižnici kňazského seminára.
3. Blahoslavený Ján XIII. Obdivujem jeho jednoduchosť, pokoru, pokoj a hlavne dobrotu srdca.
4. „Ježiš, nech sa stane tvoja vôľa! Posilni ma, aby som ju stále plnila.“ Je to z bohatstva myšlienok našej zakladateľky Matky Alfonzy Márie.

Všetkým sestrám vyprosujeme veľa Božích milostí, odvahy, dôvery, lásky a to, aby sme sa s nimi raz stretli v nebeskom „seminári“, kde sa už nebude treba nič učiť, lebo už budeme poznať Toho, ktorý nás vykúpil.

DOMINIKÁNI

Predstavenie rádu

Láska k ľuďom, túžba po spásе duší a neustála modlitba. Takto by sa azda veľmi skrátene dal charakterizovať život svätého Dominika Guzmána, zakladateľa Rehole bratov kazateľov – dominikánov.

Myšlienka na založenie rehole sa nikdy nerodila a určite ani nebude rodiť ľahko. Predchádzajú ju rôzne okolnosti. K nim patria problémy v ľudskej spoločnosti, v Cirkvi či túžba hlbšie nasledovať Boha. Podobne to bolo aj v prípade sv. Dominika.

Sv. Dominik sa narodil v španielskej šľachtickej rodine v dedinke Caleruega okolo roku 1171. Odmala bol vďaka zbožnej matke a strýkovi, ktorý bol kňaz, vedený k vzťahu s Bohom. Dominik sa stal kňazom a členom reformnej kapituly v Osme. Keď bol Diego, biskup z Osmy, poverený španielskym kráľom, aby viedol diplomatické poslanstvo do severnej Európy, pojal so sebou aj Dominika. Počas tejto dlhej cesty boli Diego i Dominik konfrontovaní s veľmi rozšírenou sektou katarov. Katari, ako prezrádza už ich názov (katharos – čistý), sa snažili žiť v čistote. Ich ponímanie čistoty bolo ale pomýlené a ovplyvnené dualizmom. Verili, že všetko telesné je zlé a dobré je len duchovné, odmietali manželstvo a vznik nového života považovali za výhru zla nad duchovnom. Z cesty zostala v Dominikovi túžba ísť na misie.

Keď Diego s Dominikom podnikli druhú cestu do severnej Európy (v rokoch 1205-1206), znova sa stretli s katarmi. Po skúsenostiach a neúspechoch cisterciáckych misií medzi katarmi obaja uznali, že účinným pre obrátenie katarov môže byť len kázanie v dobrovoľnej chudobe. Odvtedy zasvätil Dominik tejto myšlienke celý svoj život. Diego čoskoro zomrel a Dominik kázal v južnom Francúzsku, kde boli katari zakorenení najviac.

Prví bratia vedení sv. Dominikom sa usadili v meste Toulouse so schválením tamojšieho biskupa Fulka. Čoskoro Dominik rozoslal svojich bratov do ostatných častí Francúzska, Španielska a Talianska, hlavne do univerzitných centier, pretože považoval štúdium za dôležitý pilier kazateľského života. Roku 1216 bola rehoľa uznaná pápežom Honoriom III. Kvôli zákazu vytvárať nové reguly si Dominik s bratmi zvolil regulu sv. Augustína a pri písaní prvých stanov sa nechali

inšpirovať mníšskou tradíciou a premonštrátmi. Rehoľnými sľubmi sľubuje každý brat poslušnosť Bohu, Panne Márii, sv. Dominikovi a magistrovi rehole. Sľubmi sa brat zaväzuje k dodržiavaniu troch evanjeliových rád. Dôležitou súčasťou dominikánskeho života je

spoločný život, štúdium, súkromná modlitba, slávenie liturgie a apoštolský život.

brat Bernard Jozef MELIŠ OP, 1. ročník

Svedectvo povolania

Narodil som sa v malom ale krásnom meste Bardejov a vyrastal som vo Svidníku. Vstúpiť do rehole nebolo len také rozhodnutie zo dňa na deň. Vlastne ani ja sám neviem, kedy a kde to začalo. Ale nemalý vplyv na tom všetkom malo štúdium na univerzite. Pred týmto štúdiom som nežil veľmi kresťanským životom. Ale keď som sa dostal na univerzitu, všetko sa zmenilo. Začal som uvažovať nad životom (nielen nad svojím) a jeho zmyslom. Po istom čase som pociťoval potrebu vyspovedať sa. Pri prvej príležitosti som navštívil kňaza a absolvoval som svoju prvú spoveď po piatich rokoch. Po nej to všetko šlo ľahšie. Potom som niekoľko mesiacov bol vedeným kaplánom Martinom z našej farnosti.

Prvý kontakt s rehoľou som získal až po nejakom čase na internete a ani sám neviem ako. Keď som sa ocitol na stránke dominikánov, zaujal ma tam najmä dôraz na pravdu. Na hľadanie a následné poznanie pravdy je potrebné štúdium, ktoré je u dominikánov zamerané týmto smerom. Onedlho som kontaktoval bratov a dohodol si prvé stretnutie. Po ňom som navštevoval bratov asi raz alebo dvakrát do mesiaca na celý víkend. Tieto pobyty mi veľmi pomohli pri mojom rozhodovaní, lebo som lepšie spoznával komunitu a skrze nich rehoľu. Po týchto návštevách som absolvoval kandidatúru a prednoviciát. Koncom júna som si ja a so mnou ďalší piati chalani podali žiadosti o vstup do noviciátu. Prijali nás všetkých, ale vstúpili len piati (spolu so mnou).

A tak sa začalo veľké dobrodružstvo ale aj ťažkosti. Noviciát trval jeden rok. Po noviciáte, ktorý bol vo Zvolene, som zložil prvé rehoľné sľuby a stal som sa zároveň študentom teológie.

Hyacint Marcel HANIŠ OP, 1. ročník

MILOŠŤ DOPŔŔŔA PRIRODZENOSŤ

Známý lekár, diakon, premonštrátsky terciár a spisovateľ MUDr. Max Kašparú prišiel začiatkom tohto roka do nášho seminára viesť duchovnú obnovu. Keďže teológiu študoval na našom inštitúte, neboli mu tieto priestory neznáme. Položili sme mu pár otázok...

Ste diakon a aj psychiater. Aj každý kňaz je zároveň lekárom duše. Ako sa vám darí spájať tieto dve stránky povolania a čo v tomto zmysle odporúčate kňazom?

Spojiť diakonát a lekárstvo akéhokoľvek odboru nie je žiadne veľké umenie. Obidve sú službou človeku. Zvlášť psychiatria sa venuje problematike psychiky ľudského ducha a diakonát problematike ľudskej duše, takže tieto odbory sú si blízke a môžu lepšie spolupracovať. To sa naplňuje v odbore pastorálna medicína, kde na jednej strane medicína poskytuje služby teológii a na strane druhej teológia poskytuje službu lekárstvu. Kňazom by som v tomto zmysle doporučil, aby sa v žiadnom prípade neuspokojovali s vedomosťami dosiahnutými v seminári na teologických inštitútoch. Radím im, aby sa vzdelávali aj ďalej po vysviacke a nie iba v odboroch teológie, ale aj v odboroch psychológie, medicíny, ale taktiež ekonómie či práva. Proste, kňaz má byť všestranne vzdelaný človek.

V prednáškach ste nám zdôrazňovali, že ak chceme ľuďom sprostredkovať milosť,

musíme stavať na prirodzenosti. Tvrďte, že je to potrebné o to viac, že dnešný svet túto ľudskú prirodzenosť postupne stráca. Prečo k tomu dochádza?

Svet stráca prirodzenosť, pretože stráca zmysel pre nadprirodzeno. Ak človek stratí rozmer spirituality, rozmer duchovný, tak sa v podstate zrieka svojej ľudskej prirodzenosti. Tým, že odmieta čosi duchovné, kresťanské, sa dostáva na úroveň materiálnu, na úroveň živočíšnu. Pretože iba duch dvíha človeka zo živočíšnej ríše hore. Čiže tým, že sa človek zrieka hodnôt kresťanstva, neuvedomuje si to, čo ho robí človekom v plnosti a zostáva človekom iba v oblasti myslenia, a nie v oblasti spirituality. To je jeden veľký problém tejto spoločnosti: Že tým, že sa zriekneme zásad, čo je Desatoro, nevieme, čo je dobro a čo zlo, a z toho vzniká veľký chaos. Boží nepriateľ vždy potrebuje dostať človeka do zmätku. Ten nepokoj vzniká vtedy, keď ľudia stratia zásady, poriadok, mantinely,

a tým pádom v nich nastane chaos. Je to podobné, ako keby niekto odstránil všetky dopravné značky a semaforey a na uliciach by nastal veľký chaos. Ľudia by nevedeli, kam ísť môžu a kam nie, kde je vedľajšia cesta, kde je stopka, kedy majú ísť a kedy stáť. Práve toto sa stalo súčasnému človeku. Moderný človek je človekom chaotickým a také sú aj jeho vzťahy. Ľudia nerozumejú samým sebe, nerozumejú druhým, a preto začínajú konať neprirodzene. Je potrebné, aby Cirkev vrátila tie značky na svoje miesta a aby znovu zaviedla poriadok, ktorý zodpovedá podstate ľudskej duše, podstate človeka. Iná inštitúcia to nikde na svete dokázať nemôže. Pre to je tu Cirkev.

Tvrďte, že je ťažké sprostredkovať dnešnému svetu Božie pravdy a pritom nepodráždiť tých, ktorí počúvajú...

Áno, musíme vždy hľadať nové výrazové prostriedky, ktorými oslovíme súčasného človeka. Keby svätý Cyril a Metod kázali ľudu na Veľkej Morave v tom jazyku, ktorým hovorili v Solúne, tak by im nikto nerozumel. Oni to potrebovali pretransformovať. Taktiež misionári, keď idú niekam do cudzích krajín, musia sa naučiť lokálnu reč a musia urobiť to, čo ľudia v danej krajine potrebujú. Napríklad postaviť školu, nemocnicu – to pre stránku telesnú – a súčasne sa naučiť jazyk, ktorý je potrebný pre stránku duchovnú. Potom musia nájsť dobrý oznamovací prostriedok a dobré slová – to je vlastne preklad vyloženia posolstva Božieho slova do moderného jazyka, ktorému ľudia danej doby rozumejú. Akonáhle sa snažíme osloviť mladého človeka niečím, čo je z múzea, tak ho nemôžeme

V mene všetkých čitateľov ďakuje za rozhovor a Božiu pomoc v starostlivosti o chorých vprosuje Ján UHNÁK, 3. ročník

samozrejme nijakým spôsobom získať.

Spomínali ste známy syndróm vyhorenia, ktorý je mimoriadne nebezpečný práve u kňazov...

Áno, je nebezpečný u kňazov, a preto odporúčam, aby si kňazi strážili svojich šesť stien, v ktorých horí tá ich kňazská svieca. Túto kňazskú sviecu je potrebné chrániť si preventívne. Predchádzať chorobám je lepšie, než ich liečiť. Lebo jej znovu zapálenie je síce možné, ale je vždy oveľa ťažšie, než keď robím všetko pre to, aby som nevyhorel.

Šesť stien okolo sviece kňazského života

- stena predou mnou – Ježiš Kristus a jeho plány so mnou.
- stena za mnou – otec biskup, o ktorého sa môžem oprieť.
- ľavá stena – bratské spoločenstvo kňazov.
- pravá stena – farnosť, ľudia, pre ktorým slúžim.
- horná stena – ona drží ostatné – sviatostný a duchovný život v čistote, v duchu a v pravde.
- podlaha – kňaz je na svojom mieste, tam, kde má byť a nie niekde inde.

Prebudiť vieru rozmerom spoločenstva

O stretnutí mladých On je živý v Nitre

Motto tohtoročného stretnutia sa nieslo v duchu slov sv. Pavla z Listu Efezanom: „Prebuď sa, ty, čo spíš, vstaň z mŕtvych a zažiari ti Kristus.“ (Ef 5,14) Bolo naozaj veľmi povzbudzujúce vidieť mladých v takom počte (okolo tisíc), ako sa zišli zo srdca chváliť, prosiť či ďakovať Bohu a „hmatateľnejšie“ zažiť jeho prítomnosť.

Bohatý duchovný program pozostával zo slávenia Eucharistie, netradičných chvál, prednášok, workshopov, ale i koncertu či divadla. Veľmi silným momentom bol sobotný Večer milosrdenstva, ktorý sa stal časom očistenia a pokánia. Tu bola možnosť prijať sviatosť zmierenia, či poprosiť o modlitbu diakonov. Zmierenie bolo vyjadrené odhodením čiernej šatky – symbolu každého hriechu.

Samotný zmysel stretnutia vidím vo vyjadrení a uvedomení si faktu, že „On je s nami“ a toho, aké úžasné je žiť s týmto pocitom. Že Ježiš je šanca na zmenu života,

že je potrebné odpustiť zranenia, ktoré nám boli spôsobené, utopiť hriechy v Ježišom milosrdenstve a prijať jeho odpustenie. V tomto duchu sa niesla aj adorácia, kde odznelo krásne svedectvo, ako Ježiš mení a vedie život človeka, keď rodičia odmietli kvôli viere vlastnú dcéru. Večer milosrdenstva vyvrcholil eucharistickým požehnaním. Veľmi sa mi páčila možnosť byť na celonočnej adorácii v Kostole sv. Gorazda. Božie slovo je mocné a účinné a dokáže meniť aj „nemeniteľné“ ľudské životy.

Verím, že táto akcia je pekným svedectvom, že duchovné hodnoty v spoločnosti majú svoje miesto a nepatria na „smetisko“. Po stretnutí zostala predovšetkým túžba, aby radosť z jeho lásky a ochota pre vytrvalosť vo viere každému vo jeho povolani ostala. Aby sa v pomalom toku plynutia všedných dní niekde nestratila. To je ten najkrajší príklad...

Dominik HOLUBJAK, 3. ročník

Objednávka časopisu XAVER

Závazne si objednávam časopis XAVER (Leto 2009, Všetkých svätých 2009, Vianoce 2009, Veľká noc 2010) . Odporúčaná cena 0,5 EUR/ks (2 EUR/rok) (výrobné náklady) + 0,33 EUR poštovné (1,32 EUR/rok).

Meno a priezvisko:

Ulica: Mesto: PSČ.....

e-mail: Tel:

Počet kusov:.....

Objednávku pošlite na adresu redakcie (uvedená vnútri časopisu) alebo ju môžete odoslať s požadovanými informáciami na redakcia@xaver.sk. Predplatné je potrebné uhradiť do 10.5.2009 buď prevodom na účet: 0434002927/0900 (ako variabilný symbol uveďte svoje meno a priezvisko)

Uvidel som...

*Uvidel som kríž
a na ňom všetky hriechy sveta,
ktoré zahalila výš,
čo nebola z tohto sveta.*

*Uvidel som svitanie,
ako po noci prišlo ráno,
nazval som to zmierenie
keď dušu opustí spánok.*

*Uvidel som kríž,
ktorý spája nebo a zem,
a v kríži bol ' skryš,
ktorú dnes pobozkať chcem.*

*Až dnes chcem vidieť to,
čo som videl vtedy,
aj keď stále kráčam tmou,
ale v živote sú zmeny.*

*Uvidel som, uvidel,
na vlastné oči som uvidel,
hriechy som dosiaľ nevidel,
iba radosť, ktorej som závidel.*

*Uvidel som krásu
sfarbenú do krvi,
zazrel som spásu,
čo neznamená byť prvý.*

*Uvidel som Syna,
ako nesie celý svet,
ktorého nezničila vína,
ale po človeku smäd.*

*Uvidel som šťastie,
jediné, aké môže byť,
no s ním bolesť rastie,
bez seba nemožu žiť*

*Uvidel som a zvestujem,
čo znamená úplnosť,
plačem, aj sa radujem,
tak zmiešaná je skutočnosť.*

*Uvidel som, uvidel,
na vlastné oči som uvidel,
to Krista som uvidel,
tak ďaleko som dovidel.*

Peter Píš

